

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.320 van 4 november 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 3 juni 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 8 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. MANNAERT verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat A. DEMIEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Op 3 juni 2008 wordt verzoeker door de federale politie aangetroffen in de laadruimte van een Poolse oplegger. Hij is niet in het bezit van identiteitsdocumenten.

Op 3 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding

naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien een geldig visum..

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta(1), om de volgende reden:

* Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan worden uitgevoerd: * Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(…)”

2. Ontvankelijkheid

2.1. Verweerder voert aan dat verzoeker een uitvoeringsmaatregel aanvecht waarvan de eventuele nietigverklaring geen gevolgen zal hebben op zijn verblijfstoestand. Hij stelt dat verzoeker niet getuigt van het rechtens vereiste belang bij het annulatieberoep, daar enerzijds de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten behouden blijft en anderzijds het bestuur een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten zal afgeven, gezien de kennelijk illegale verblijfssituatie van verzoeker.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het bevel de rechtstoestand van verzoeker wijzigt, al was het maar omdat de uitvoering ervan tot de gedwongen effectieve verwijdering van verzoeker kan leiden (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). De exceptie kan niet worden aangenomen.

2.2. Betreffende de maatregel tot vrijheidsberoving, wijst de Raad op artikel 71 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Voornoemd artikel bepaalt dat de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving die is genomen met toepassing van, onder meer, artikel 7 van dezelfde wet, zoals in casu het geval is, tegen die maatregel beroep kan instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad is derhalve onbevoegd voor zover het beroep gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat hij volgens de bestreden beslissing het grondgebied dient te verlaten omwille van het feit dat hij niet beschikt over identiteitsdocumenten. Volgens hem is dit niet voldoende, nu hij ook in zijn thuisland niet beschikte over dergelijke documenten. Verzoeker is van mening dat hij minstens de kans moet krijgen om asiel aan te vragen gelet op zijn vlucht uit zijn thuisland, nu hij werd gezocht door de Taliban en dat de bestreden beslissing dan ook manifest onvoldoende gemotiveerd is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name het artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een visum. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing bespreekt en ze aldus kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt werd. Het middel zal verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel kan geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten wanneer hij zich in het Rijk bevindt zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Verzoeker betwist op geen enkel ogenblik dat hij niet in bezit is van een paspoort met een geldig visum, hij geeft dit zelfs expliciet toe in zijn inleidend verzoekschrift. De Raad stelt vast dat deze beslissing op wettelijke basis correct werd genomen ten aanzien van verzoeker nu deze niet beschikt over de nodige binnenkomstdocumenten.

Waar verzoeker stelt dat hij in zijn thuisland ook niet over beschikte over dergelijke documenten, wijst de Raad erop dat verzoeker gehouden is bij binnenkomst in het Rijk, de wettelijke voorschriften na te leven. Artikel 2 Vreemdelingenwet bepaalt welke de nodige documenten zijn voor binnenkomst in het Rijk. Verzoeker is gehouden de wettelijke voorschriften na te leven en diende zich dan ook voor de binnenkomst in het Rijk te laten voorzien van de nodige binnenkomstdocumenten.

Waar verzoeker stelt dat hij minstens de kans had dienen te krijgen een asielaanvraag in te dienen, wijst de Raad erop dat het indienen van een asielaanvraag een onafhankelijke

procedure betreft, welke verzoeker op elk ogenblik kan inleiden. Verzoekers bewering als zou hij de kans niet gehad hebben is een loze bewering, nu zoals reeds gesteld, de mogelijkheid bestaat om op om het even welk ogenblik een procedure in te dienen. Bovendien dient vastgesteld te worden dat deze bewering niets afdoet aan de wettigheid van de bestreden beslissing, dat een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens betreft. Ten overvloede wenst de Raad erop te wijzen dat, indien verzoeker alsnog een asielaanvraag indient, het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens zijn wettigheid blijft behouden, doch dat enkel de uitvoering van het bevel wordt geschorst voor de duur van de asielprocedure. De bestreden beslissing is gebaseerd op alle relevante en juiste feiten en vermeldt de juridische overwegingen die eraan ten grondslag liggen. De motivering blijkt de beslissing te kunnen dragen en is bijgevolg afdoende en deugdelijk. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de gevolgen, die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysieke integriteit van verzoeker, dat een gedwongen terugkeer een rechtstreekse bedreiging is voor zijn leven. Verzoeker poneert dat hij op de vlucht is gegaan voor de Taliban en het bekend is dat de situatie in Afghanistan precair is. Verzoeker is dan ook van mening dat de bestreden beslissing niet antwoordt op alle aangebrachte elementen en dat in zijn hoofde het risico op mensonterende behandeling niet kan worden uitgesloten.

Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel concreet element aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in zijn hoofde een schending is van artikel 3 EVRM. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd.

Het tweede middel is ongegrond.

Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoeker heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.